

A LAP ELŐFIZETÉSI ÁRA:

Egy évre	6 frt. — kr.
Fél évre	3 „ — „
Negyed évre	1 „ 50 „
Egyes szám ára	6 kr.
Külföldre egy évre	8 frt. — kr.

Ezen lap megjelenik
hetenként kétszer:
vasárnap és csütörtökön.

SZÉKELYFÖLD.

Közgazdasági, társadalmi és szépirodalmi hirlap,
a csikmegyei gazdasági egyesület hivatalos közlönye.

Hirdetések közlési díja:
minden egy hasábos 1 garmond
sorért vagy annak térfogatáért
4 kr. s minden egyszeri közlés
után 30 kr. bélyegdíj fizetendő.
Nagy és többször közlendő
hirdetményt a kiadóhivatal ár-
kedvezményben részesít.

A „Nyíltér” rovatban
közlendő cikkek soronként
10 kr. díjért közöltnének.

SZERKESZTŐSÉG ÉS KIADÓ-HIVATAL

Kézdi-Vásárhelyt:
Szabó Albert könyvnyomdájában.

Csik-Szeredában:
T. Nagy Imre szerkesztő lakásán.

Székely-Udvarhelyt:
Dr. Kádebó Ferenc szerkesztő lakásán.

A lap tartalmát illető közlemények, valamint előfizetési pénzek, hirdetések, nyíltérek stb. mindhárom szerkesztőségben és kiadóhivatalban elfogadtnak.

Erdőrendezés Csikmegyében.

Csik-Szereda, október 27-én.
(Vége.)

Ily viszonyok és körülmények között, melyekben mi élünk, alig volna remélhető, hogy saját erőnkkel erdeinket a törvény kívánalmainak megfelelően rendezzük és kezeljük; mert az erdőből folyó jövedelmet évtizedeken keresztül a rendezés és kezelés költségeire kellene az utolsó krajczárig fordítanunk; sőt egyes községeknek még talán rá is kellene fizetni.

Igen okosan járt el tehát megyénk közigazgatási bizottsága, illetve törvényhatósága, mikor elhatározta, hogy összes erdőségeit méltányos feltételek mellett államkezelés alá adni hajlandó.

A lépések meg is tétettek e végett a kormánytól s ma már oda fejlődött a dolog, hogy a legnagyobb reménnyel lehetünk az iránt, hogy erdeink rendezését és kezelését a kormány átveendi.

A szerződési feltételeket a fenn nevezett vegyes bizottság tárgyalta, illetőleg megállapította. Hogy jogerőre jusson, a törvényhatóság elfogadása s a kormány szentesítése kívántatik még.

A szerződési javaslat lényege a következő:

A megye összes erdőségei 1884-ik év elejétől kezdve 20 évig, vagy esetleg azon túl is — míg az összes végleges üzemtervek elkészülnek — állami kezelés alá vétetnek, de az erdők minden jövedelme a birtokosokat illeti.

A felmérés- és kezelésért fizet a megye, illetőleg a birtokosság az erdőterületek arányához képest 16000 frtot, ugyanazon, hogy ha tetszik, 2 évi határidővel bármelyik szerződő fél a szerződést kölcsönösen felmondhatja.

A kezelésért fizetendő 16000 frt negyedévi részletekben az adóhivatalhoz a megye felelőssége mellett szolgáltatandó be.

Az erdőbirtokosok gondoskodnak megfelelő számú erdő-őrökről s azokat mindig a kezelő államerdőszolgálat alá bocsátják.

Erdőtiszteket állami fizetés mellett a kormány fog alkalmazni, kik az állam felügyelete alatt állanak sinnen is kapják utasításait.

Az erdőtisztek a birtokossági képviselőt meghallgatásával járnak el a tervek készítésénél.

Az államerdőszolgálat arra is kötelezi magát, hogy az üzemtervek elkészítése mellett a telepítvényes erdőbirtokosokat is kiméri és kiszakítja.

A tisztviselők részére az illető községek tisztességes szállást, tüzfát és díjtalan legeltetést tartoznak adni.

Ezek azon főbb és lényegesebb pontok, melyek szerint erdeink állami kezelés alá vétetnének.

Megjegyzendő, hogy a megyei összes erdőségeknek egy heted része a megye tulajdonát képezi (revindikált havasok) s így a kezelési díjnak is egy heted része a törvényhatóság pénztárárt

fogja terhelni; a fenmaradó összeg pedig oly csekély, hogy alig jut egy községre átlag évenként 150 frt.

A magas kormányzat tehát ezen igazán előnyös ajánlatát el nem fogadni, merő botorság lenne. E nélkül nem is remélhetjük, hogy erdeink valaha rendezett gazdasági viszonyok közé juszanak.

Aztán, ha házilag, saját költségünkön fogjuk keresztülvinni a rendezést és kezelést, az három-négyszer annyiba is bele fog kerülni, mint így, s mégsem fognánk saját erőnkkel a törvény szigorú kívánalmainak mindenben megfelelni.

Azért melegen ajánljuk ezen ügyet a törvényhatóságok figyelmébe; mert ha most elszalasztjuk a kormány ezen ajánlatát, illetőleg ha nem fogadjuk el az előnyös szerződést, későbbben nagyon meg fogjuk bánni.

E tárgyra alkalmilag még visszatérünk.

S z e m l e.

A magyar delegáció hadügyi albizottsága kedden tartott ülésén a közös hadsereg rendkívüli szükségletét tárgyalta s kevés vita után annak valamennyi tételét elfogadta. — A pénzügyi albizottság a közös pénzügyminiszterium és a közös főszámszék 1884. évi költségvetését tárgyalta és azt Szapáry Gy. gr. pénzügyminiszternek a közös határvám-jövedelemre nézve tett előterjesztése, valamint Kállay miniszter felvilágosítása és indokolása nyomán elfogadta.

közül is sokan felkeresik halottak napján a temetőt, — talán hivatkozásból, talán azért, hogy leróják a kegyelet adóját — díszes koszorúkkal ékítve elhunyt kedveseik drága sírmeikét. Igen, eljönnek ők is, de a mulandóság gondolata nem tölti el kebelüket azon édes megnyugvással, mely a szegény szenvedőknek megkönnyíti az élet terhének tovább viselését; ami ezeket felemeli, az leveri a gazdagokat. Itt eltávozik a szívből a gög, a kevélység érzete, mert a száraz levelek, melyek lábainkhoz hullanak, egyenlőségre mutatognak . . .

Nézzük amott azt az ifjú nőt, ki drága márvány sírmeik előtt áll, mely alatt férje már két év óta alussza örök álmát; szép arca mily levert; szeméit komoran a földre szegzi; darabig így áll mozdulatlanul, aztán megrázkodik, mintha a hideg borzongatná. Vajon a férjére való emlékezés tette ily komorrá, az iránta érzett fájdalom zaklatja bensejét? Nem. Hisz az udvarlók serege kiützte már szívéből az elhunyt iránti bánatot; a ragyogás és élvezetek közepette megfeledkezett a mulandóságról s most, hogy a kegyelet szokásnak engedve, eljött a temetőbe, olyan elbusító gondolatok zaklatják fejcséskjét, úgy bántja a tudat, hogy „porból lettél, porrá leszel!”

A szerdai ülésen az albizottság elintézte az álló hadsereg rendkívüli szükségletének költségvetését, valamint a rendes költségvetést is czímenként tárgyalva. Az egyes tételek beható vita tárgyává tétettek és különösen az erdőtési építkezésekre vonatkozó összegekkel kapcsolatban minden egyes építkezéssel a hadügyminiszter és tanácsosai részletes felvilágosításokat nyújtottak. Erészletes felvilágosítások alapján az albizottság a kért összegeket egyenként meg is szavazta, kivéve a salzburgi gyakorló tőrre előirányzott 60,000 frtot, a mely 44,000 frtra szállított le azzal az indoklással, hogy a régebbi gyakorlótér eladásából befolyó összeg szolgáljon a szükséges összeg kikerekítésére. — Szerdai ülésen a tengerészeti albizottság is a tengerészet 1884. évi költségvetését tárgyalta, mely az idén 410,000 frt többletet mutat fel. E költségvetés szintén elfogadtatott.

Egy új mezőgazdasági iparág.

Dr. Wágner László, a mezőgazdaságtan nyilv. rendes tanára a kir. József műegyetemen, fölöttébb fontos és különösen hazai viszonyainkra való tekintettel vitális érdekű új iparágat: a kukoricából való keményítőgyártást fejtegető szakközleményt közöl a „Földművelési Érdekeink” legutóbbi számában. Abból indulva ki, hogy bizonyos iparágak a mezőgazdasággal való szoros kapcsolatuk folytán ez utóbbinak úgy szólván létfeltételét képezik, a mennyiben a rossz talaj és hiányos trágyaerő által előidézett pangást csakis a mezőgazdasági iparok — melyek közvetlenül takarmányt és közvetve trágyát szolgáltatnak — képesek az egyensúly helyreállítása útján eloszlatni, érdekesen fejti ki, hogy mi le-

És nézzük ez egyszerű fejfánál tédelő, gyászba öltözött leányt: arca mily átszellemült, mily fenséges! Szülői sírján térdel, ezeknek drága emléket jelző fakesztet karolja át oly hévvel, mintha szellemeikkel találkoznék. Nem rég ragadta el őket a halál, kik nem hagytak egyetlen gyermekükre egyszerű, de becsületben ragyogó névvel. Oh! és még ezt is elrablák tőle irigy, rágalmozó nyelvek! és ezáltal elrablák völégényét is, kit tisztán, igazán, egész lelkéből szeretett, s most egyedül, elhagyatva áll a nagy világon, küzdve a nyomorral, küzdve az élet szenvedéseivel!

Eljött ő is, hogy elzokogja jó szülői utáni mély fájdalmát, hogy elpanaszolja szellemüknek lelke égő keservét! És szíve, lelke édes megnyugvással telik el, mert drága szülőinek szellemei ezt suttogják: „A te szenvedéseidnek is véget vetend egykor a játékos halál, hogy egyesülj velünk, kik igazán, önzetlenül szeretünk!”

Jöjjetek a temetőbe, szegény szenvedők; elmélkedjétek e hely igazsága, egyenlősége és mulandóságáról! Itt kibékültök sorstokkal, hiszen:

„Olyan édes megpihenni,
Oda lenn már nem fáj semmi!” . . .

K. K.

A „Székelyföld” tárczája.

Tiszteltjük a nőket.

— Fr. Bl. —

„Tiszteltjük a nőket, ők szönek és fonnak Örömet éltünkbe” — Schiller é mondat.

S vajjon ki az, a ki készséggel nem enged Egy ily világhírű urnak és mesternek?

De ugyan hol látunk urasszonyokat ma, Kiknek kényes kezé még szöne és fonna?!

Mintha épen rajtuk nagy gyalázat esnék, Ugy meg nem mozdulnak a finom kezecskéik.

A szépen fonott haj eltűnt s mi pótolja? Idegen tetemről vágott kócos boglya!

Ne kívánják azért ily elpuhult dámák, Hogy teljesítsük a Schiller kívánságát.

Bálinth Gyula.

Halottak napján.

Kinek a sorstól csak bánat, szenvedés, nyomor jutott osztályrészül; kinek szíve önkénytelen fájó irigységre gerjed a gazdagok jóllétén, ragyogásán; kinek elérhetlen vágyak háborgatják lelkét: jöjjön a

temetőbe! Kinek jó hírét, becsületét gonosz emberek ármánykodása tönkre tette; ki öntudata tisztaságában sem talál egy igaz résztvevő kebelre, mely hitelt adna ártatlanságának: keresse fel a temetőt!

Szomorú hely ez, de megnyugtató.

A nyomorban szenvedő itt a holtak hazájában szívét könnyűlni érzí, erőt nyer a további küzdelemre azon tudatban, hogy azok, kik némán, jóseneden fekszenek a hat lábnyi mélyben, egykor szintén szenvedtek s hogy az ő szenvedései sem tartanak örökké.

Az irigység érzete itt elköltözik a szívből, elérhetlen vágyak nem zaklatják azt, mert a száraz galyak, miket süvöltő őszi szél széthord a sírokon, mulandóságról suttognak.

A temető látása megnyugtató arra is, kitől az emberek megvetéssel fordulnak el, mert elhitték róla az aljas rágalmakat; hisz az igazságot, melyet künn a világban hiába keresett, feltalálja itt, hol gazdag, ünnepeket, koldus és megvetett együtt pihen; azok, kik most megvetik őt, egykor ép úgy porrá lesznek, mint ő.

Oh, a temető igazságos!

Vajjon azokra nézve, kiknek Istene a pénz, megnyugtató-e e hely? Hisz ezek

het igazi mérve annak, hogy valamely iparág tökéletesen felel meg a mezőgazdaság igényeinek. Jelesül kimutatván azt, hogy a mezőgazdaságban az állatok sikeres táplálására és a jó trágyának elég nagy mennyiségben való előállítására első sorban és kétségtelenül a fehérnyé-ananyagok szolgálnak, ez alapon a kukoricából való keményítőgyártást állítja par excellence mezőgazdasági iparnak, miután ez szolgáltatja a létező iparágak között a legtöbb fehérnyé-ananyagot, mint mellékterményt, illetőleg hulladékokat.

Ezen a legújabb időben teremtetett ipar lényege az, hogy a tengeri keményítővé dolgoztatván fel, a kukoricában tartalmazott 8—15% fehérnyé változatlanul marad a mezőgazdaság céljaira és pedig nem hig moslék alakjában, hanem mint összeálló, könnyen eltartható sűrű tömeg, mely helyes arányokban keverve szalmaszeccskával, felapított tengerisutkával stb., kitűnő takarmányt szolgáltat sertések, hizó ökrök, igás és tejelő marha, lovak és juhok, tehát az összes mezőgazdasági haszon- és igásjószág számára.

Wagner tanár ur érdekesen fejti ki, hogy észszerű alapon induló mezőgazdának mai nap első feladata a takarmány- és trágyatermelés, mivel a mezőgazdaság legjövődelműbb ága ma a hustermelés és mert az intenzív hizlalással foglalkozó gazda földbirtokának jövődelműségét ez alapon az elérhető netovábbjáiig emelheti, a mennyiben ez uton a piaci termények — buza stb. — a mint azt Anglia példája is mutatja, rendkívül fokozható lesz, a kiterjedt állattenyésztés és hustermelés tévén lehetővé azt, hogy a trágyaerő és ezzel együtt a talaj termőképessége az elérhető tetőpontjáig emelthessék.

A tudós tanár ur ezen alapon pontos és érdekes számvetéssel bizonyítja be a hustermelésnek a kukoricából való keményítőgyártással kapcsolatban való nagy fontosságát és főként jövődelműségét, példában mutatva be egy kisebb (120 mmászt feldolgozó) kukorica-keményítő gyár mellett létesíthető hizó jövődelműt, mely szerint a beállítható 370 drb ökrök hustermelésének értéke, azaz a hizlalási üzletág jövődelmű egy évben (300 napi üzem alatt) a 23000 forint meghaladja, míg a hizó állatok trágyája 120 cat. holdnak erőteljes trágyázására elégséges.

(Vége köv.)

Levelezés.

Sz.-Udvarhely, 1883. okt. 22.*)

T. szerkesztő barátom!

Nem mehettem el hozzád, hogy megöllejek s helyetted majd megölt a medve, mert hát, a mint megírtam, nagy, nevezetes nap volt, a mi akadályozott: medvevadászat volt; hivatalos medvevadászat s még hozzá milyen medvevadászat!!

Szerteszét s körös-körül arról beszéltek, hogy itt is medve, ott is medve. Minden völgyelet, mely a Küküllővölgybe szakad, tele medvével, már t. i. erre felénk a havason.

Az u. n. hivatalos medvevadászatok elvesztették minden hitelüket, mert a medvében oly dús vidékeken rendezett hivatalos hajtóvadászatok évek hosszú során át eredménytelenek voltak. Rendesen még csak vad sem került a hajtásba. Ezenképen itt sem, midőn a tavaszon több rendbeli ily vadászat tartatott.

Hogy nagy feneket ne kerítsen a nagy dolognak, hát röviden megemlítem, hogy Székely-Udvarhelyt a folyó évben ismét feltámadott a nem rég elhalt vadásztársaság Dr. Török Albert alispán elnöke alatt s úgy történt, hogy kettős hivatását az alispán egyesítve, október 21-ére hivatalos hajtóvadászatot rendelt el a mindinkább elhatalmasodó és elszaporodó

medvék ellen a zetalaki határra és ezen való részvételre a székelyudvarhelyi vadásztársaságot is megnyerte, olykép, hogy a hajtók nem hivatalból rendeltettek ki, hanem a kis, de életképes társaság saját költségén úgy fogadott ötven hajtót, hogy minden elejtendő medvétől prémiumot tűzött ki a hajtóknak.

A találka f. hó 21-én reggeli 6 órára tüzetett ki a most épülő zetalaka-gyergyói ut művezetőségi irodájához, mely körülbelül 23 kilométernyire van Sz.-Udvarhelytől.

A vadásztársaság udvarhelyi tagjai azonban már 20-án este és éjjel megjelentek a hely színén és rövid, de kedélyes vacsora után lenyugodtak, erőt gyűjteni a másnapi fáradsalmakhoz.

Reggel 5¹/₃ órákor talpon volt az egész társaság, melyben ott láttuk a lelkes alispán mellett Szabó Dénes járásbíró, Dr. Császár ezredorvos, Dr. Mezei, Br. Orbán Ottót, Szabó Károly ügyvédet, Konez Árpádot, Konez Frigyes főhadnagyot, Kis Gergely mérnököt, Szabó Istvánt, Steinburg Ottót, Pfaffenhuber ny. kapitányt, Szobotka mérnököt és 16—20 vidéki fegyveres székelyt.

A hajtók rendre szedetvén, reggeli 8 órákor az egész társaság a N.-Aszópatok kies völgyében megindult az első hajtáshoz, melynek állásai a patak mellett az u. n. kadicfalvi részben voltak. A legnagyobb rendben felvonult társaság mély csendben foglalta el állásait s kis idő múlva felhangzott a hajtásnak a távolság miatt elmosódó, zeneszerű zaja. Felségesen hangzott közbe a havasi kürt mélabus zenéje, a dob-pörgés és vadászkürt. A hajtás mind közelebb, közelebb jó, egyszerre száraz ágak recsegése hallszik szemben s néhány pillanat múlva a maczkó ott áll szemben velünk a patak tulsó partján. Egy heh-hentéssel megáll, körül néz és hallgatózik. A hajtás közeleg, a kurjongatás és kürtözés egészen közelről hallszik, midőn a maczkó sebesen ereszkedik be a mart oldalán. Egy lövés eldördül, a mire a medve pillanatra megáll, figyel s irányt változtatva, a patak mentén lefelé fut.

Ismét egy lövés, mely azonban a nagyobb távolság miatt — úgy látszik — nem sulyos, mert a medve, bár feléje kap, ismét megfordulva, tovább fut. Nehogy a hajtásból kitérhessen, az előbbi lövő, Br. Orbán, elébe lö és sikerült is ezáltal ismét visszatéríteni előbbi irányába, melyben néhány szökést tesz s a patak medrét elérve, azon átszökik.

Egy újabb dördület, és Szabó Károly ügyvéd lába előtt 4—5 lépésnyire és mordulás nélkül kiszenvedve fekszik a gyönyörű 6—7 éves fekete him maczkó.

50—60 lépéssel alább szintén durr, 5 lövés hallszik egymásután, a hol Balázs Bertalan és Sándor Mózes fenyédi székelyek jól irányzott lövései egy 3—4 éves medvét teritenek le.

Már 1¹/₂ órákor utban volt a két medve Udvarhely felé, hol délután 1 órákor érkeztek meg, a vadásztársaság pedig a szülő háta felé egy újabb hajtásra.

2 órai gyaloglás után, meredek fenyves és bükkösök oldalán felkuszva, mintegy 1¹/₂ órákor álltak el az Alsó szarvaskőpatak fejtét, honnan félórai eredménytelen hajtás után átkeltünk az Ohajpataka fejehez, hol rövid 1 órai pihenőt tartottunk s a dícsőséges nap eseményeit s jövő reményeinket tárgyalva, röviden és lehető csöndesen étkeztünk.

Megindult ismét a hajtás az u. n. medve-gödörre. Hajtók s vadászok kissé bágyadtan, de törhetlen ügybuzgalommal működtek, de a medve-gödör ezúttal üres volt.

A vadászvonal balszárnya és a szemközt levő hajtók a megállapodás szerint felhúzódtak a végzett hajtás után a szülő határa, hogy gyülekezvén, a Vár utján a tervezett utolsó hajtás megtartassék. Miután félórát hiába vártak a társaság összegyűlésére, 12—15 fegyveres és mintegy 20 hajtó neki kezdtek a hajtásnak azon megismerkedett módozattal, hogy nemcsak dúvadra, hanem bármely másra is szabad lőni.

S csakugyan alig kezdődött meg a hajtás, nehány perczre rá egy lövés — és egy nyul elköltözött az árnyékvilágból. Ismét egy kettős lövés; egy másik nyul szerencsésen megmenekült a halál elől. És még két lövés, mely után egy császármadár szünt meg repülni, minthogy szárnyaszegetten hullott alá. A hajtás mind közelebb jó, mind hangosabb lesz. Egyszerre nagy zaj az alsó szárnyon: „Ahol a medve“, „Hajtsd a medvét“ stb. stb., s csakugyan a nyullovó előtt előesortet egy csinos, alig 3—4 éves medvekecsaszony. . . . József és utána rögtön Márton Ferenc zetalaki székelyek jól irányzott és jól találó lövései után minden zaj nélkül, nyugodtan adá ki lelkét és meghala.

Ezután a megállapított végponton találkoztak a ritka siker által érthetőleg felvillanyozott társaság s kedélyes üdvözlések után egyszerre bevonult Udvarhelyre, hol vig tort ült a 3 drb elhalt maczkó fölött, melyben az érdemeket kölesönösen méltányló hatalmas dietiók és Balog János kitűnő zenéje kíséretében jóízűen vacsoráltunk a „Hungaria“-ban.

A három medve ravatala a megyeház udvarán 22-én d. e. fél 12-ig volt közszemlére kitéve, honnan Szabó Ferenc boncztermébe szállítatván, a hivatalos látletet felvételre és az ehhez tartozó folytatolagos eljárás kerestülvitetett.

Mondanom sem kell, hogy a két helyiség egész nap egy szent, bucsujáró hely jellegét viselte, hova minden távozó helyett 3 uj érkezett csodát látni s tapasztalni.

Volt is, miért. Hisz a lött medve ép oly ritka, mint a mily sűrű a medvék létezése; hát még az oly vadásznapi, melyen 3, mond: három medve esik el!

x . . . y . . .

Kiállításunk.

III. Jegyzőkönyv.

(Vége.)

Eránosz Anna (Gyó.-Szentmiklós) fali szőnyegért.

Boga Ida és Matild (Gyó.-Alfalu) fehér horgolt asztalterítőért.

Özv. Korodi Istvánné (Gyó.-Szentmiklós) recézett fehér asztalterítőért.

Roth Sarolta (Gyó.-Alfalu) keretmunkakendőért.

Kugler Mari (Gyó.-Szentmiklós) likacsos kötött harisnyáért.

Miklósi Irén (Gyó.-Szarhegy) vegyes himzésért.

Geringer Mari (Gyó.-Szentmiklós) fenyő-almamunkáért.

Csergő Mari (Gyó.-Szentmiklós) posztószeletekből összeállított kivarrott fali szőnyegért.

Kedves Erzső (Gyó.-Szentmiklós) női munkáért.

Jánosi Vira (Gyó.-Ujfalu) magvirág és taplómunka és himzésért.

Karácsony Ninka és Czárán Berta (Gyó.-Szentmiklós) himzéssel díszített gyermekruháért.

Deér Ida (Gyó.-Szentmiklós) házi ruha-varrásért.

Deér Teréz (Gyó.-Szentmiklós) keresztöltéssel varrott törülközőért.

Lukács Lujza (Gyó.-Alfalu) fehér kötött-paplanért.

Azbé Antalné (Gyó.-Szentmiklós) kivarrott recze-betért.

Blénassy Antonia (Gyó.-Szentmiklós) horgolt csikos ágylágyért.

Nagy Árpádné (Budapest) színes himzésért.

Roth Mari (Gyó.-Szentmiklós) fali szőnyegért.

Kritsa Róza (Gyó.-Szentmiklós) ágylágyért.

A csikszeredai polgárlányiskola, növendékei által készített csinos női munkáért.

Ezután a bíráló bizottság, mint e végből a meg nem jelent bíráló bizottság helyett a kiállítási bizottság által felkért és megbízott, magát a kézműiparbizáló bizottság két tagja Antal József és Kopacz János kiegészítvén, bírálat alá vette a kézműipar körébe vágó kiállított tárgyakat.

E csoportnál részt vett 75 kiállító 333 darab tárggyal, melyeket megvizsgálván, tekintettel a kézműipar-bíráló bizottság előadója által felvett s ide csatolt jegyzőkönyvre, a rendelkezésre álló 6 drb 10 frankos arany és 5 drb ezüst forintból hat díjt (a 1 arany), 1 díjt (a 2 frt) s három díjt (a

1 frt) állapított meg s ezekkel, valamint a Gyó.-Szentmiklós községe által kizárólag gyergyószentmiklósi kiállítók részére kitűzött egy tíz ezüst frtos 3 (a 8 frtos) 4 (a 5 frtos) és 2 (a 3 frtos) jutalommal, mint olyanokat, kiknek munkája a többi e nem-beli kiállított munkák közül inkább kivált, a következő kiállítókat határozta jutalmazandóknak:

1. A megyei díjból 1 drb 10 frankos arannyal:

Strasser Krisztián (Gyó.-Szentmiklós) kalapokért.

Csergő András (Gyó.-Szentmiklós) rostáló gépért.

Vadai János (Cs.-Szereda) kötőneműekért.

Papp Miklós (Káson-Imper) agyagmunkáért.

Szopos Elek (Cs.-Szereda) kis pálinkafőző s szénél járó lugzó üstért.

Böjte Sándor (Cs.-Szereda) cipőkért.

2 drb ezüst forinttal:

Teutsek Károly (Gyó.-Szentmiklós) fényfázás kárpitozott szőnyegért.

1 drb ezüst forinttal:

Csibi Imre (Gyó.-Ditró) 1 Berlebszfélé kaptár és sajt-sajtolóért.

Ferenczi Dénes (Gyó.-Ujfalu) szövőszékért.

Pál István (Gyó.-Alfalu) férficsizmaért.

A gyergyószentmiklósi díjból:

Daniel Pál (Gyó.-Szentmiklós) kovácsmunkáért.

10 drb ezüst forinttal:

Asztalos Sándor szőcs-munkáért 8 drb ezüst forinttal.

Réthy Miklós ugyanazért 8 drb ezüst forinttal.

Buzán István ugyanazért 8 drb ezüst forinttal.

Jesenczky Miklós csizmaért 5 drb ezüst frt.

Gotsling István cipő- és csizmaért 5 drb ezüst frt.

Zöld András asztalért 5 drb ezüst forint.

Török András női csizmaért 5 drb ezüst forint.

Roth Mihály mellényért 3 drb ezüst forint.

Urmánczy Imre téli kabátért 3 drb ezüst forint.

Ezen kívül dícső oklevelet nyertek:

Csiki Mózes (Gyó.-Ujfalu) juharka járomért.

Kopacz Jakab és Lukács (Gyó.-Szentmiklós) egy fenyőtönkből több osztályú deszkáért.

Molnár József (Gyó.-Ujfalu) kemény szerkezetű egész vágás vasas szekér.

Gáll Márton (Gyó.-Alfalu) méz-sűrítőért.

Molnár János (Ujfalu) kettős utánzott faekért.

Lukács József (Gyó.-Szentmiklós) cipőért.

Kovács Alajos (Gyó.-Szentmiklós) cipőért.

Gáll Ferencz (Gyó.-Szentmiklós) csizmaért.

Borsos Miklós (Csomafalva) faszerkezetű fali óráért.

Angi Mihály (Gyó.-Szentmiklós) férfikabátért.

Novák András (Gyó.-Ditró) gombkötő munkáért.

Hoppé Vilmos (Gyó.-Szentmiklós) székely szék- és faragványokért.

Lieb János (Gyó.-Szentmiklós) faragványokért.

Szabó Lajos (Cs.-Szereda) könyvkötő munkáért.

Merza Emilia (Szentmiklós) asztal-festésért.

Kovács Tódor (Ditró) fejszékért.

Csikszeredai gazdasági iskola famunkáért.

A gyergyószentmiklósi polgári iskola tanszerek- és taneszközökért.

Katona János (Szentmiklós) faczipőért.

Angi Mihályné (Szentmiklós) női ruháért.

Vajna Kálmán (Szarhegy) cromo photographiaért.

Ifj. Drótos János (Budapest) építészeti rajzért.

Ezekben a kiküldött bizottság munkáját befejezván, az arról felvett jelen jegyzőkönyv bezáratott és aláíratott.

K. m. f.

Özv. Reviczky Péterné, Lázár Menyhért, biz. tag, biz. elnök.

Balás Mihályné, Kopacz Antal, biz. tag, h. elnök.

Kopacz János, Kaitár István, biz. tag, előadó.

Folytatott 1883. október 12-én.

A bíráló bizottság megsejmelvén a nem megyebeli és csoportban kiállító tárgyait, azok közül dícső oklevéllel jutalmazandóknak határozta:

Budapesti Posner Károly Lajost, gazdasági könyvek és nyomtatványokért.

*) Tárgyalmas miatt késétt.

Szerk.

